

Proloog

Eerst stond hij nog rustig in de stal met zijn moeder. Maar toen werd hem een halster aangedaan en werd hij in een eng, donker hol gezet. Hij hinnikte wanhopig naar zijn moeder, maar er kwam geen antwoord. Het enge hol begon te bewegen en hij verstijfde van angst.

Na eeuwen stopte het hol met bewegen en werd het weer licht. Heel even was hij opgelucht, maar toen voelde hij een striemende pijn op zijn flanken. Doodsbang rende hij het hol uit en hinnikte in paniek naar zijn moeder, maar ze was nergens te bekennen. Het enge roofdier-mens trok hem mee, terwijl hij wanhopige pogingen deed zijn moeder te vinden. Maar ze was er niet meer.

Nu staat hij midden tussen allemaal andere doodsbange veulens en wordt hij met veel geweld en zweepslagen een weiland in gedreven. In blinde paniek probeert hij weg te rennen, maar het roofdier-mens houdt hem tegen en duwt hem ruw terug. Hij botst tegen het hek en haalt zich open aan een uitstekende spijker. Uitgeput en moe weet hij zich uit de paniekerige kudde los te maken en rent het weiland in, zo ver mogelijk van het roofdier-mens vandaan. Plotseling hoort hij een stem. Niet zo ruw en gemeen als die van het roofdier-mens, maar een helder, hoog stemmetje. Hij gooit zijn hoofd met een ruk omhoog en kijkt om zich heen waar het geluid vandaan komt. Daar, bij het hek aan de andere kant, ver van het roofdier-mens, staan een klein merrie-mens, een groot merrie-mens en een groot hengst-mens. Het kleine merrie-mens wijst met haar mensenhoef naar hem en vraagt aan het grote merrie-mens: "Is dat niet zelig? Dat arme paardje wordt gewoon geslagen!"

“Ach, zo gaat het nou eenmaal liefje,” antwoordt het grote merrie-mens.

“Die meneer is gemeen,” zegt het kleine merrie-mens. “Je mag een paardje niet slaan!”

En toen wist hij het zeker: Dit mens was geen roofdier, maar een kuddegenoot.